Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de December 1900. 49de Aargang.

Tale af Apostel F. M. Lyman,

holdt ved Konferencen i Tabernaklet i Salt Lake City den 6. April 1900.

Medens jeg prøver paa at tale til eder, mine Brødre og Søstre, haaber jeg, at jeg maa blive hørt, og at den Helligaand maa være udgydt over os i rigeligt Maal, saa at vi maa føle os opbyggede og styrkede i vor Tro. Vi samles i Konference for at forhandle kirkelige Anliggender samt for at høre Guds Ord. Herren taler nu til sine Børn igennem sine levende Orakler, ligesom han altid har gjort, naar hans Kirke har været paa Jorden, og hvad disse Herrens Tjenere sige under den Helligaands Indflydelse, er Guds Ord. Det er vort Privilegium at vide, om vore Brødre fortælle os Sandheden eller ikke; thi vi ere berettigede til den samme Aand, som besjæler dem. Dette er den Magt, som sammenbinder de Sidste-Dages Hellige, og som paavirker dem til at opfylde deres Forpligtelser mod Gud og mod hverandre. Vi ere ikke sammenbundne med Trusler, ikke heller af Frygt, men ved Kærlighed til Evangeliet, som har fundet Adgang til vore Hjerter, og som er vokset og tiltaget iblandt Folket i de forløbne halvfjerdsindstyve Aar. Vi ere blevne til et temmelig vel opdraget Folk. Jeg tror, at fire Femtedele af de Hellige gøre Alt, saa godt de formaa, og medens den anden Femtedel er ligegyldig i nogle Ting, er den maaske temmelig god i andre Ting. Jeg tror dog, at en ganske betydelig Del af Folket ikke vil blive funden iblandt de Vise.

Medens jeg lyttede til Broder Brigham Youngs og Præsident Snows Bemærkninger, kom jeg til at tænke paa den af Jesus fremsatte Lignelse om de fem kloge og de fem daarlige Jomfruer, som findes optegnet i Matthæi Evangelium 25. Kapitel. Vi burde læse denne Lignelse og udfinde for os selv, om vi høre til de kloge eller daarlige Jomfruer. Dette er af største Vigtighed; thi dersom vi staa i denne

Kirke i tyve, tredive, fyrretyve eller halvtredsindstyve Aar og saa tilsidst finde, at vi have forsømt at frelse vore Sjæle, vilde det i Sandhed være sørgeligt for os. Præsident Snow sagde, at vi ere blevne samlede for at opbygge Guds Rige paa Jorden. Det er een Aarsag, hvorfor vi ere blevne samlede, hvorfor vi have paataget os visse Forpligtelser, og hvorfor vi blive hadede og forfulgte af alle Mennesker. Vi ere et lille Folk, uanselige baade i Antal og Rigdom, men desuagtet sker der af og til noget, som oprører hele Verden med Hensyn til de Sidste-Dages Hellige, og mange Folk frygte for, at de Hellige ville gøre noget, som vil være skadeligt for Samfundet. Hvad er der i Vejen? Forurette eller fornærme de Sidste-Dages Hellige dem, som tilhøre andre Kirkesamfund? Have de sluttet Pagt med et eller andet Samfund med det Formaal for Øje at efterse Moraliteten og Kyskheden eller Umoraliteten og Fordærvelsen hos andre Samfund? De Sidste-Dages Hellige tage Vare paa sig selv og paa deres egen Moralitet og Ærlighed. Maa vi ikke skænke vore egne Affærer Opmærksomhed? Ere vi ikke Mennesker, skabte i Lighed med vore religiøse Søskende? Ere vi ikke udgaaede fra Katolikerne, Presbyterianerne, Methodisterne, Lutheranerne og Baptisterne saavel som fra Fritænkernes Rækker? Have vi fra disse forskellige Samfund kun udsamlet de værste Individer, som fandtes iblandt dem? Have vi i vor Missionsvirksomhed kun henvendt os til de daarligste iblandt de andre Kirkesamfund og tilbudt dem en lettere Maade at blive frelste paa? Have vi ikke paa en kristelig Maade tilbudt Jordens Nationer Liv og Frelse? Have vi nogensinde lovet nogen, at han kunde blive frelst i sine Synder? Have vi nogensinde tilbudt nogen at blive Medlem af denne Kirke uden at have omvendt sig? Have vi lovet at fritage nogen, som overtraadte Loven, fra Straf? Prøve vi paa at skjule nogens Synder? Invitere vore Biskopper, vore Stavspræsidenter, vore Ældster, vore Højpræster og vore Halvfjerds de daarlige og ugudelige blandt Jordens Nationer til at komme til os ved at love dem, at vi ville skjule deres Horeri, Uærlighed og andre Laster? Nej. Vi præsentere for Verden et forunderligt Værk — et Værk, som fordrer ethvert Individs Omvendelse og Reformation. Det er ikke nok, at vi omvende os, for at blive Medlemmer af Kirken; nej, vor Omvendelse maa være af en vedvarende Beskaffenhed. Dersom en Mand har været en Tyv og ophører dermed, saa maa han aldrig stjæle mere. Dersom en Mand har været en Løgner og Bedrager, saa gør denne Kirke Fordring paa, at han skal ophøre dermed for bestandig. Dersom en Mand er hundrede Aar gammel, vil denne Kirke aldrig vise nogen Overbærenhed med ham paa Grund af hans Alderdom, hvis han er en Synder; thi jo ældre en Mand er, des bedre burde han være. Dette er i Overensstemmelse med sund Fornuft; thi en Fader burde være bedre end sin Søn, og en Moder burde være bedre end sin Datter. Hvad skulle vi gøre, som ere anbe-

troede det hellige Præstedømme? Vil det gavne, hvis vi ere ligegyldige? Vi ere nu halvfjerdsindstyve Aar nærmere Jesu Kristi anden Tilkommelse, end vi vare, da Profeten Joseph Smith ved den Helligaands Inspiration organiserede denne Kirke, og med den Erfaring, som vi have, burde vi være ærlige og oprigtige mod Gud. Dersom vi tro paa Zions Forløsning og paa Brudgommens Komme, burde vor Omvendelse være fuldstændig, oprigtig og vedvarende; thi ellers kunne vi ikke møde ham, naar han kommer.

Jesus har besøgt Jorden i denne Uddeling og har oprettet sin Kirke paa Jorden og gengivet Myndighed til Menneskene, og Fredens og Retfærdighedens Millennium er nær for Haanden. Zion vil maaske blive forløst i vor Tid. Der er uden Tvivl en Tid bestemt til Zions Forløsning og Kristi Tilkommelse. Dog er Tiden ikke bleven os kundgjort og vil maaske heller ikke blive det, førend han kommer. Det vilde ikke være rigtigt for Kirkens Præsidentskab, de tolv Apostle eller andre præsiderende Brødre at vide Tiden for hans Komme, saa at de selv kunde være beredte og lade Folket hensynke i Ligegyldighed. Guds Søns Tilkommelse vil blive lige saa stor en Overraskelse for de præsiderende Brødre som for nogen anden. Det vil sige, den vil finde Sted, naar man maaske mindst venter det. Vi haabe at være beredte. Vi have Aanden af Kristi Tilkommelse, og vi have Aanden af Zions Forløsning, og denne Aand vidner for os, at Herrens Dag er nær for Haanden.

Præsident Lorenzo Snow og hans Brødre have været mægtigt paavirkede af Herrens Aand til at formane Folket til Bedring, ikke alene med Hensyn til Tiendelovens Overholdelse, men ogsaa med Hensyn til Opfyldelsen af alle Evangeliets Pligter. Men det er ikke nok med, at vi betale Tiende. Dersom vi ikke bede til Herren; dersom vi ikke deltage i den hellige Nadver; dersom vi ikke gøre mod andre, som vi ønske, at de skulle gøre mod os, og dersom vi ikke ere ærlige og kyske, saa vil Tienden alene ikke være i Stand til at frelse os. Men det er blevet temmelig klart bevist, at dersom Folk ere villige til at opfylde Tiendeloven, saa ere de ogsaa villige til at gøre andre Opofrelser; thi Opfyldelsen af denne Lov giver os Styrke til at paatage os andre Forpligtelser, som maaske ikke ere saa vanskelige. Der gives mange Ting, som ere meget lettere at opfylde end at betale Tiende. Paa Grund af vor jordiske Natur elske vi de Ting, som ere i Verden; og det er meget vanskeligt for nogle af os at efterkomme, hvad Herren har paalagt os i den Henseende. Der er ikke saa faa Brødre, som have modtaget det hellige Præstedømme, saavel som Medlemmer af Kirken, der burde betale Tiende, men som ikke gøre det. Jeg ønsker at spørge disse Brødre, som have modtaget det hellige Præstedømme, om de kunne forsvare deres Handlemaade ved ikke at give noget til Guds Riges Opbyggelse paa Jorden. Jeg ønsker, at den Højpræst, den af de

Halvfjerds og den Ældste, som ikke opfylder denne Lov, vil vise mig, hvorledes han kan holde Guds Præstedømme og samvittighedsfuldt nægte at opfylde de Forpligtelser, som følge med dette Præstedømme. Jeg tror ikke, at en Mand i denne Kirke er berettiget til det hellige Præstedømme, dersom han ikke vil holde det helligt og opfylde dets Fordringer. Jeg tror, at Herren fordrer dette af enhver Diakon, Lærer, Præst, Ældste, Halvfjerds, Højpræst, Patriark, Biskop og af enhver Præsident. Dersom vi ikke opfylde vore Pligter, ville vi blive fundne blandt de daarlige Jomfruer, uden Olie i vore Lamper og uforberedte paa Kristi Tilkommelse.

Handle de Medlemmer af Kirken rigtigt, som ikke deltage i den hellige Nadver, naar de have Lejlighed til at gøre det, eller som ikke daglig bøje Knæ for Herren i Bøn? Nej. Jeg tror, at det fordres af de Sidste-Dages Hellige, at de skulle opfylde disse Pligter, og at de skulle være lige saa ærlige mod deres Brødre, som de ere mod Gud. Det er ikke muligt for os at være saa ærlige mod Gud, at vi ere retfærdiggjorte ved at være uærlige mod vore Brødre. Vi maa opfylde vore Forpligtelser mod vore Brødre, mod vore Familjer, mod hele Verden. Vi maa være ærlige og oprigtige i alt, hvad vi foretage os; thi hvis vi ikke ere det, vil Herrens Aand bortvige fra os, og naar den er bortvegen fra os, er det, at vi klage, finde Fejl, ere ulykkelige og utilfredse. Vi kunne ikke undvære den Helligaand; thi dersom vi ikke bestandig have den til vor Vejledning, kunne vi ikke være Sidste-Dages Hellige. Det synes at være meget vanskeligt for os at opfylde vore timelige Forpligtelser mod Gud. Vore Hjerter dvæle ved jordiske Ting. Vi kunne se de timelige Velsignelser lidt tydeligere end de aandelige, thi de jordiske ere lige for vore Øjne, og vi nyde dem. Vi ere tilbøjelige til at samle paa jordiske Ting og gemme dem, medens de aandelige Ting, det evige Liv og Samlivet med vore Familjer og Venner i al Evighed tilhører Fremtiden, og dersom vi ikke ere i Besiddelse af Herrens Aand, vil der opstaa Tvivl i vore Hjerter angaaende den. Vi ville gennem Præsidenterne, Biskopperne og Apostlene se til, at enhver Mand, som er i Besiddelse af Myndighed fra Gud, opfylder sine Pligter, saa at han og hans Familje maa blive frelste. Vi ønske, at I skulle blive frelste; men dersom nogen ikke ønsker den Frelse, som tilbydes i Jesu Kristi Evangelium, hvorfor da lade, som om han gjorde det? Der er ingen Frelse i Evangeliets Løfter, Pagter og Velsignelser, dersom vi ikke gøre Guds Vilje. Jeg bærer dette Vidnesbyrd til eder, og jeg beder eder, at I fra denne Dag ville tjene Herren af eders ganske Hjerte, saa at vi, naar Brudgommen kommer, maa blive fundne blandt de kloge Jomfruer.

Herren har meddelt os, at de Sidste-Dages Hellige blive bedre, at de gaa fremad og vokse i Styrke, og at Herrens Velsignelser hvile

over dem. De bedste Dage ere de, som vi nu leve i. Dette er Guds Rige, og han vil tage Vare paa det. Det er vor Pligt, mine Brødre og Søstre, at tage Vare paa os selv. Det Rige vil bestaa evindelig. Dersom det kunde bestaa, da det kun havde seks Medlemmer, hvad skal man da tænke om det nu, da Medlemstallet er en kvart Million? Vi føle, at vi ere paa Herrens Side, og at Herren er med os. Vi vide, at han er det, thi han taler til os og vejleder os i alt, hvad der tilhører hans Rige. Herren opholder sin Profet, og Folket respekterer ham. Herrens Vilje bliver os bekendtgjort, og Nøglerne og Myndigheden ere altid hos os. Gud velsigne eder, mine Brødre og Søstre, og maa hans Aand opfylde eders Hjerter, at vi kunne fryde os i denne Konference, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Penge til at købe Palæstina.

Dr. Herzl, som besøgte London for at virke for sin store Plan, at kolonisere Palæstina med Ebræer-Racen, talte meget interessant om sine Planer og sit Øjemed. Det væsentlige af hans Tale gik ud paa, at Lederne nu havde tilstrækkelige Midler til at betale Sultanen, hvad han maatte forlange for Tilladelsen til at lade Jøderne bosætte sig i det hellige Land. Han nærer det Haab, at Abdul Hamid behøver Penge, og at disse ville aabne Porten til Jødernes Fædrenehjem. Endvidere viser han, at „Zionismen", hvis den bliver udført, som den er planlagt, vil blive til en stor Fordel for Verden. De forskellige Lande ville blive skilte ved de farlige semitisk-fjendtlige Samfund. De store Stæder ville for en stor Del føle sig befriede fra de karrige Arbejdsherrers Undertrykkelses-Ønder (særlig Forretningerne for alle Slags færdigsyet Tøj). Desuden vilde en jordisk Stat i Palæstina være en bestemt Fordel for Verden. Den vil befordre Civilisationen iblandt de forsømte Asiatere; den vil bygge Havne og Jærnbaner og forbinde Acre-Bugten ved Middelhavet med den persiske Bugt og saaledes materielt forkorte Vejen imellem Europa og Asien. Dette vilde blive en neutral Bane-Linje, da ingen vilde frygte Jøderne, et svagt Folk, som kun ønsker at fremme Fred og Velstand.

Dr. Herzl har visselig Enthusiasme nok for Planen, af hvilken han er den mest fremragende Tilhænger. Naar den Almægtige er i Færd med at udføre et Værk iblandt Menneskene, oprejser han i Almindelighed Mænd eller Kvinder, som ere særligt begavede for dette Øjemed. De kunne synes besynderlige for deres Samtidige, eftersom de ere Redskaber, som Herren har dannet til mere end almindeligt Brug. I Verdens Øjne ville de synes at være Enthusiaster, Vindmagere eller endogsaa

Kættere, men ikke desmindre ere de udvalgte af Herren i en speciel Hensigt. Denne Sandhed er bevist i Mosæ, Josvæ, Esræ, Nehemiæ og i den sidste Uddeling ved Profeten Joseph Smiths Historie. De havde alle et udsøgt Værk at udføre og vare praktisk talt en lang Tid alene med deres Aspirationer, Hjertes Længsler og Tilskyndelser af den Kraft, som hvilede paa dem.

Dr. Herzl synes at have et specielt Kald i denne Slægt angaaende sit Folk. Hans Hjerte er fuldt af denne ædle Hensigt, og han tænder Enthusiasmens Ild, hvorsomhelst han gaar — den Ild, som brænder i hans egen Barm — for dette Øjemed. Han kunde maaske ikke være den Moses, som er udvalgt til at lede Israel Børn ud af Trældom, men hvis han ikke er det, saa er han sikkerlig oprejst til at berede Vejen for denne store Begivenhed, og hans Værk er af største Interesse.

Deseret News.

Den 15. December 1900.

Forskellige Indflydelser.

For at tydeliggøre saa meget som muligt, hvilken Aand eller Indflydelse det er, som giver Glæde, Trøst og Tilfredsstillelse til Folk, naar de forene sig med visse Sekter, ville vi fremhæve følgende: Der er i alle Religions-Partier visse Sandheder, hvorpaa deres Bestaaen som Religioner beror; naar Menneskene adlyde dem, føle de en Glæde og Tilfredsstillelse ved at have adlydt dem. Denne Følelse er fra Guds Aand; thi Gud er Sandhed, og hans Aand giver Tilfredshed til enhver for udvist Lydighed mod Guds aabenbarede Ord. Denne Følelse maa dog ikke tilskrives den Helligaands Gave, der ved Haandspaalæggelse er tildelt enhver, som har vist Lydighed mod Evangeliets første Principer.

Ved Lejligheder til forskellige Tider har Guds Aand virket med sin gode Indflydelse gennem Personer, som ikke vare døbte; i Virkeligheden er der skænket ethvert Individ af Menneskeslægten en vis Grad af denne Indflydelse; thi det er den Kraft, der tilvejebringer Intelligens, viis Styrelse, Udvikling og Liv. Tilkendegivelser af Guds Vilje, som vises tydelig formedelst Aandens Krafts Paavirkning, lægges for Dagen i de ædle Kunsters Triumfer, de sande Videnskabers Opdagelse og i de forskellige Begivenheder i Historien, uagtet det verdsligsindede Menneske tror, at Gud intet direkte har med dette at skaffe. Mennesket er aldrig kommet til Kundskab om nogensomhelst Sandhed uden gennem den Hellig-Aands

Kraft, som er til for at udføre Faderens og Sønnens Vilje. Og dog er det virkelige Samfund med den Hellig-Aand, den af Gud givne Berettigelse til hans Betjening, den helliggørende Ildddaab, kun given som en vedvarende Ejendom til den, der tror, omvender sig og bliver døbt for sin Frelse, og denne Gave vil forblive hos alle saadanne, saafremt de ikke forspilde deres Krav derpaa ved at begaa Overtrædelse.

Ikke desmindre kunne vi sige, at ethvert Menneske, som lever et dydigt og moralsk Liv, føler en vis Glæde deri og en Bedrøvelse over det modsatte. Kornelius fik ved sin Faste, Bøn og Given-Almisse den Hellig-Aand, men det var for at give Petrus et Vidnesbyrd, at Kornelius formedelst udvist Tro og Gerninger blev funden værdig til at indlemmes i Kirken ved Daab. Som Bevis paa, at Herrens Aand bestandig paavirker Menneskenes Børn, ville vi fremhæve følgende: Herren sagde: „Min Aand skal ikke trættes med Mennesket evindelig, eftersom ogsaa han er Kød; og hans Dage skulle være et Hundrede og tyve Aar." (1 Mose Bog 6, 3.)

Det beviser, at Herren paavirkede Menneskene med sin Aand i Noæ Dage, uagtet de vare saa ugudelige, at Herren maatte ødelægge dem ved Syndfloden.

Naar vi tage dette i Betragtning, kunne vi ikke undlade at tro, at Herrens Aand har virket paa Menneskene i de forskellige Tidsaldere for at fremme hans Hensigter; saaledes finde vi i Esaias 45. Kapitel: „Saa sagde Herren til sin Salvede, til Cyrus, hvem jeg Herren tog fat ved hans højre Haand, for at nedkaste Hedningerne for hans Ansigt, og løse Sværdet fra Kongernes Lænder, for at aabne Døre for ham, og at de ikke skulle tillukkes." Vi se heraf, at Herren ikke alene paavirkede Cyrus, men ogsaa beredte Vejen for ham. Det samme kunne vi sige om Aleksander den Store og andre Kriger-Statsmænd, Lovgivere og Reformatorer, som have efterladt Virkningerne af deres Bestræbelser for Menneskehedens Bedste; de vare uden Tvivl i større eller mindre Grad paavirkede af Herrens Aand til Udførelsen af det Arbejde, hvortil han havde udvalgt dem. Endvidere læse vi i Rom. 2, 14—15: „Thi efterdi Hedningerne, som ikke have Loven, gøre af Naturen Lovens Gerninger, da ere de, enddog de ikke have Lov, dem selv en Lov; de vise nemlig Lovens Gerning at være skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed vidner med, og Tankerne indbyrdes anklage eller og forsvare hverandre." Her finde vi, at Gud virker paa Hedningerne ved deres Samvittighed for moralsk Opførsel. Vi kunne give flere Eksempler angaaende dette Emne, men disse maa være tilstrækkelige.

Vi ville nu betragte Sagen fra en anden Side og sige, at enhver Tilfredshed eller Glæde kommer ikke fra Guds Aands Indflydelse; thi Skriften siger, at nogle sætte en Ære i deres Skændsel og tragte efter jordiske Ting; saadant kommer ikke ved Guds Aand; derfor skulle vi, som

Paulus skriver, prøve Aanderne og de Indflydelser, som gøre sig gældende i vore Omgangskredse, handle med Visdom og ikke være hurtig til at dømme, kun erindrende dette, at „Gud derfor, som har baaret over med Vankundighedens Tider, byder nu alle Mennesker allevegne at omvende sig" (Ap. G. 17, 30) fra deres Vildfarelser og falske Traditioner, at blive døbte paa den Maade, som Herren har udvist, faa Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, tjene Herren af deres ganske Hjerte, og de skulle annamme og beholde den Kundskab, at „alt" godt og sandt er indbefattet i Jesu Kristi Evangelium, hvilket er Fylden af al Sandhed.

J. J.

Ankomst og Beskikkelse. Den 22. November ankom Ældste James Larsen fra Bench, Wyoming, og kaldtes til at arbejde i Aalborg Konference.

Den 27. November ankom følgende Missionærer fra Zion, alle i bedste Velbefindende: Andrew Swensen fra Mount Pleasant, Utah; Emil Anderson fra Huntsville, Utah; Andrew A. Jensen fra Herriman, Utah; J. C. L. Breinholt fra Colonia Juarez, Mexiko; M. C. Steenhouse fra Pleasant Grove, Utah; J. H. Rose fra Richville, Utah; A. C. Sørensen fra Salt Lake City, Utah; P. Christensen fra Elsinore, Utah; Niels C. Mortensen fra Huntsville, Utah; Erick Olson fra Smithfield, Utah; Johan Jensen fra Salt Lake City, Utah; Angus E. Berlin fra Huntsville, Utah; Niels Anthon fra Spanish Fork, Utah; C. C. Larson fra Mayfield, Utah, og Daniel P. Thuesen fra Provo, Utah.

Disse Ældster kaldes til at arbejde i følgende Konferencer: i København: A. C. Sørensen; i Aalborg: M. C. Steenhouse, P. Christensen og C. C. Larson; i Aarhus: J. C. L. Breinholt og Daniel P. Thuesen; i Stockholm: Erick Olson, Angus E. Berlin og Niels Anthon; i Gøteborg: Emil Anderson og John H. Rose; i Kristiania: Andrew Svensen og Johan Jensen samt i Bergen: Andrew A. Jensen og Niels C. Mortensen.

Beskikkelse. Ældste Peter V. Bunderson kaldes til at præsidere over Skåne Konference.

Aflosning. Følgende Missionærer løses fra Missionen med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: Anders G. Lundstrøm og Olof Olson fra Skåne, Johan A. Blomquist fra Stockholms Konference samt Thorwald S. Jensen fra Aarhus Konference.

Texas Ulykken.

Den Ulykke, som ramte den blomstrende Stad Galvaston og en stor Del af Staten Texas i Nord-Amerika, er en af de største i de senere Aar, større end de store Oversvømmelser, som ødelagde store Strækninger af Kina og Japan. Tabet af Menneskeliv i Galvaston alene anslaas til 3000, og paalidelige Rapporter angive Totalsummen til ikke mindre end 5 og muligvis 10,000. Tabet af Ejendom vil udgøre flere Millioner Dollars. Aarsagen synes at have været en forfærdelig Orkan, som rejste Vandet i Havbugten til usædvanlig Højde og derpaa drev det ind imod Landet og oversvømmede Stæder og Byer til flere Fods Dybde. Orkanen ødelagde og forstyrrede alt paa sin Vej, indtil dens Styrke aftog i Statens Indre. Som Følge deraf ere flere Stæder og Byer lagte i Ruiner, og Sorg og Nød herske i en stor Del af Staten.

Folket har anraabt Nationen om Hjælp, og uden Tvivl vil det gavmilde amerikanske Folk ufortøvet besvare dette Nødraab.

Hvor yderst ubetydelige ere ikke Menneskenes Kræfter imod dem, hvorved Verdensaltets Herre kan løfte Havet og kaste det over dets Grænser! Hvor svage overfor ham, som benytter Vinden som sin Budbærer og Ilden som sin Tjener! Det er ikke muligt at betragte saadanne tilfældige og sjældent heftige Natur-Fremtoninger uden at blive paavirket deraf og indse, at de ere Advarsels-Røster og Vidnesbyrd om Sandheden af denne Uddelings Profets Forudsigelser for næsten en Menneskealder siden, der lyde saaledes: „For efter eders Vidnesbyrd komme . . . Tordenens, Lynildens, Stormenes og Havets Bølgers Røst, som hæver sig over sine Bredder.“ Det Slags Vidnesbyrd er maaske ikke almindelig anerkendt, men dets Sprog er ikke des mindre kraftigt, og Fortolkningen deraf er tydelig for dem, som ere villige til at læse og forstaa.

Denne Beskrivelse vilde være ufuldstændig uden en kort Bemærkning om Mormon-Ældsternes Erfaring under Ødelæggelsen. Ifølge modtaget Brev fra Galvaston vare fire Ældster i Staden, nemlig: Peter A. Norton fra Pima, Arizona; Harace L. Johnson fra Thatcher, Arizona; Samuel Shaw fra North-Ogden, Utah, og Heber N. Folkman fra Plain-City, Utah; de bleve bevarede ligesom ved et Mirakel, medens Tusinder ramtes af Døden.

Disse Ældster havde virket i Galvaston i tre og en halv Maaneds Tid, men det synes, som om deres Vidnesbyrd vare blevne forkastede, og de vare rede til at forlade Staden, da Floden kom.

Ødelæggelses-Natten vare de hos en Familie ved Navn Daniels. Da Vandet naaede Huset, flyede disse i Forskrækkelse til højere Land og efterlode Ældsterne alene i Huset, disse gik ovenpaa og anbefalede sig i den

almægtige Guds Hænder. Ved Daggry saa man, at Huset, som Ældsterne vare i, var det eneste i hele Nabolaget, som undgik Skade. Det synes, som om disse Missionærer vare uvidende hele Natten angaaende Ødelæggelsen, som fandt Sted rundt omkring dem. Ældste Norton skriver i sit Brev, at de sov en Del af Natten, uagtet Stormen hvinede og Vandet bruste rundt omkring dem. Da Morgenen brød frem, og Ødelæggelsen viste sig i sin hele forfærdelige Udstrækning, gik de ud og bleve forundrede over Skadens Udstrækning; de saa Lig allevegne. Mænd, Kvinder og Børn vare døde, enten ved Drukning eller ved faldende Huse. Der var ingen Forskel paa Rige og Fattige, Hvide eller Sorte. Døden havde gjort dem alle lige.

Den mirakuløse Redning af Huset, hvori Ældsterne havde haft Nattely, burde være et kraftigt Vidnesbyrd for dem, som forkastede Budskabet. Og der er mange saadanne Vidnesbyrd baade i de Sidste-Dages Helliges Mission og i Kirkens Medlemmers Erfaring; hvis de vare nedskrevne, vilde de danne en Bog af særlig Interesse. For troende vilde den bevise, at Gud er den samme i Dag, som han var i Mose og de første Apostles Dage.

Disse Ældsters Venner ville glædes ved at høre om deres underfulde Redning, da Døden svingede sin Le rundt omkring dem, og om deres Ankomst til Houston, som de naaede ved at sejle. Erindringen om deres Frelse vil sikkerlig aldrig tilfulde udslettes af deres Tanker, men vedblivende være et Vidnesbyrd og et Taksigelses-Emne for dem.

Praktisk Religion.

En af de Sidste-Dages Helliges Trosartikler, der specielt sigter til det Liv, som Kirkens Medlemmer daglig bør føre, er indbefattet i følgende Sprog:

Vi tro, at enhver bør være retskaffen, sanddru, kysk, maadeholden, velgørende, dydig, oprigtig og gøre godt til alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi „tro alt", vi „haabe alt", vi have udstaaet meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at „udholde alt". Vi eftertragte alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

I nøje Overensstemmelse med den religiøse Overbevisning, som er udtrykt heri, bliver den Person, der er Medlem af Kirken, og som ikke er ærlig i alle sine Handlinger, ikke betragtet som fuldkommen i Samfundet. De Sidste-Dages Helliges Karakter for Ærlighed i deres Forretninger iblandt Folket i Almindelighed er af national Berømmelse.

Der er intet Samfund, som staar højere i Anseelse paa dette Punkt end Mormon-Folket, og det er paa Grund af deres religiøse Forpligtelse til at være ærlige og sanddru. Med Hensyn til Godgørenhed udvise ogsaa de Hellige som et Samfund deres Tro i denne Henseende. Den Omsorg, de have for de fattige, den gensidige Hjælp, som de yde hverandre, den Bistand og Trøst, som de yde til alle Folk, samt deres Liberalitet til at give af deres Midler til Fremme af Frelsens Sag udgøre i Forening et Værk af forbausende Omfang, naar vi tage i Betragtning de uheldige Omstændigheder, som de Hellige have haft at kæmpe med.

Den personlige Kyskhed holdes i den højeste Ære iblandt de Hellige. Dyd og Ære anses som mere kostelige end selve Livet for baade Mænd og Kvinder, og begge Køn ere underkastede den samme Rettesnor — at de skulle være ubetinget dydige i deres Opførsel. Uagtet Livet kan tabes i Ærens Forsvar, ere dog alle Døden undergivne, og denne er overvunden og godtgjort i Livets Opstandelse; men den tabte Dyd kan aldrig genvindes — Dydens Opgivelse er at kaste en kostelig Perle bort, som aldrig kan genvindes. Dette er Grunden til den uvurderlige Pris, som de Hellige sætte paa Dydens Bevarelse.

Det er saadanne Principper, som de Hellige gennem deres hele Løbebane have søgt og vedblivende søge at udbrede, og hvilke de som et Folk opretholde. De søge at bringe andre til det samme Maal, at de ogsaa maatte nyde Fordel deraf. Et saadant Arbejde udfordrer Energi, forstandig Anstrængelse og Opofrelse; det kræver Taalmodighed, fast Udholdenhed, som ikke overvindes af det Onde, men vedbliver at modstaa, til det Onde er overvundet; det udfordrer en begejstret Tro paa den Almægtiges Magt og vise Herredømme. Og en saadan Energi, Anstrængelse, Opofrelse, Taalmodighed og Tro kommer kun til Menneskene ved en Religions Principper, som er saa intensiv praktisk i sin Karakter og saa omfattende og alvidende i sin Natur som den, der er almindelig bekendt under Navnet „Mormonismen", hvilket er vor Herres Jesu Kristi Evangelium.

Deseret News.

I tyve Aar. Det er et lille Virkelighedsbillede, der har sin Interesse for enhver af os, som jeg nedenfor vil meddele. Det drejer sig om to Mennesker, et Ægtepar, der havde været gift i ca. 20 Aar. Først i en temmelig sen Alder havde de sluttet deres Pagt for Livet; Manden var nemlig adskillig over 30 Aar, og Hustruen havde netop passeret denne Alder, da de holdt Bryllup og satte Foden under eget Bord. De havde et godt Udkomme, ingen egentlige Sorger havde trykket deres Sind — og dog havde Tiden ofte sneget sig frem for dem under knugende Tryk. Han var af Naturen taus af sig og sagde ikke mere end højst nødvendigt. Han passede sit daglige Arbejde og betalte punktlig

enhver sit! Hun var mere livlig, var i alle Maader huslig og satte sin Ære i at holde Hjemmet lunt og hyggeligt for at glæde og tækkes sin Mand. Om han agtede paa det og satte Pris paa det, vidste hun ikke, thi han udtalte sig aldrig derom, og hun — nej, hun vilde, hun kunde ikke bekvemme sig til at spørge derom. Og saaledes var der, som sagt, hengaaet tyve Aar i trykkende Taushed; thi med Aarene var hun — paavirket af Mandens Taushed — ogsaa bleven mere indesluttet. Saa en Dag blev hun syg og maatte gaa til Sengs, og der var ikke gaaet mange Dage, før det var klart at se, at hun ikke mere skulde staa op fra Sygelejet. Nu sad den tause Mand ved hendes Seng og saa paa hendes blege Ansigt. „Margit!" sagde han en Dag ganske stille og tog hendes Haand i sin, „hvor jeg har holdt af Dig, — hvor jeg har lært at elske Dig i de mange Aar, vi har levet sammen." Da saa hun op paa ham med et Par store, undrende Øjne, der vare fulde af Taarer. „Og det har Du aldrig sagt mig før!" lød hendes stille Svar. „Hvorfor har Du aldrig sagt mig det før? Nu er det næsten for sent."

„Margit!" sagde han. „O, Du ved ikke, hvor jeg har sukket og længtes efter at høre et saadant Ord af din Mund i de tyve Aar, vi har været gifte, Hvor vilde jeg ofte have været gladere, hvis Du en Gang imellem havde sagt mig det. Jeg tror næsten, det er din knugende Taushed, der har gjort mig syg; men dog skal Du have Tak for det Ord." Næste Dag var hun død. Kære Venner! lad os ikke gaa saaledes og skjule vore glade Følelser for hinanden! Intet er saa varmende som et venligt, anerkendende Ord fra et Vennebryst. Lad os fortælle vore Kære en Gang imellem, hvor inderligt vi holde af dem, og glæde dem ved vor Kærligheds Varme. Lad os ikke vente, til det er for sent. Vor stadige Opgave skal være ved Siden af det daglige Arbejde at gøre andre Mennesker glade og da særlig vore Nærmeste. Den Dag, Du gør et Menneske glad, har Du ikke henlevet forgæves; men den Dag vil Gud velsigne og glæde Dig. („Bikuben".)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tale af Apostel F. M. Lyman	369	Bestikkelse	376
Penge til at købe Palæstina	573	Afløsning	376
Red. Bem.:		Texas Ulykken	377
Forskellige Indflydelser	374	Praktisk Religion	378
Ankomst og Bestikkelse	376	I tyve Aar	379

Kobenhavn, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E Bording (V. Petersen).